

Макси

...и рибата с копнеж по далечното

Уш Луун
Илюстрации Нина Дулек

Първа книга

Издателство „Фют“

Maxie und ein Fisch mit Fernweh

© 2012 Ravensburger Buchverlag Otto Maier GmbH
Umschlag und Innenillustrationen: Nina Dulleck
Lektorat: Jo Anne Brüggemann

Макси и рибата с копнеж по галечното

Първа книга

Превод Станислава Станиславова Петрова

Редактор Илияна Владимирова

© Издателство „Фюм“, 2016

ISBN 978-954-625-959-2

www.fiut.bg

– Макс! Максииии! Маааксииии, събуди се най-сетне!

Досадницата, която упорито иска да ми спуска тъпанчетата, е сестра ми Юле. Тя е на девет години и за съжаление, това е само едно от ужасните ѝ качества.

Тази винаги готова за щипане гадина хвана левия ми крак, който се подаваше изпод завивката, и се опита да смачка малкото ми пръстче.

Оооо! Наустина се събудих! И бях бясна!

Между другото – добро утро на всички. Казвам се Макс. И мразя да ме събуждат толкова рано. Неделята е единственият ден, в който мога да си поспя до късно и да си почина от моето любимо голямо семейство, и затова тя е свят ден за мен. Точно затова Юле ей сега искрено ще съжали, че ме събуди.

Поех дълбоко въздух с долната част на корема си (научих се на това в училищния хор, ако искам, мога толкова силно да викна, че стъклата на прозорците да завънтят) и изкрещях:

– Юлееее! Днес е неделяяяя! Ако не изчезнеш веднага, ще стане много лошо!

– Но долу има крадци! – гласът на Юле беше станал писклив от възбуда. – Те обикалят около къщата и гледат през прозорците, един от тях дори се покатери през оградата в градината! Може да искат да откраднат Еду! – погледна ме тя уплашено.

– Крадци? Къде? – надигнах се от леглото и се треснах с всичка сила в твърдата глава на Юле.

Олеле! Видях звезди посред бял ден и си разтрих челото, та да дойда малко на себе си.

В същия момент чух толкова силен трясък, сякаш някакъв таран блъсна къщата. Стените се разклатиха и моето огледало, което бях нарекла, че уж е на Снежанка, падна на пода.

Не са много деликатни тези крадци...

Скочих от леглото и замалко да смачкам Цезар, най-малката от сибирските скачащи мишки на майка ми. Той умира да спи в моите пантофи и въпреки че му е забранено да го прави, все се измъква от клетката и тайно се появява при мен. Нямам нищо против. Цезар е суперсладък, има най-хубавите мустачки на света и в моя топличък пантоф прилича на единствения обитател на Ноевия ковчег... Направила съм му безброй снимки и дори съчиних стихотворение за него.

Цезар се спаси с безумно смел скок и се приземи точно върху тетрадката ми за съчинения, която лежеше на килима. И първото не-

що, което направи, бе да се изпишка отгоре ѝ. Получи се огромна локва. Е, супер! Мишките явно нямат здрави нерви. Представих си възмутеното лице на госпожа Рабе, когато види жълтото петно, по-точно когато го помиреше. Защото напишканото не ухае на момини сълзи като нейния любим парфюм.

Втурнах се към прозореца и погледнах навън. В зиданата ни ограда се беше заклецил червен бус. Явно се беше забил на застен ход в прясно боядисаната бяла стена, а откаченият шофьор май пак натискаше педала на газта, защото бусът отново тръгна с ръмжене и мина през оградата, сякаш тя е от картон. Движеше се като в забавен кадър и се бе насочил точно към новия зайчарник! Малко преди да стигне до него, бусът се разтреса и спря. Задната врата се отвори и се изтърсиха няколко кашона, а по тревата се пръснаха плътни изписани листове хартия.

И докато зайчетата уплашено се щураха из къщичката си, нашето магаре Еди се приближи величествено и с наслада започна да дъвче листовите, защото хартията е любимата му храна, въпреки че според мама тя не е

никак здравословна за едно магаре.

Някакъв мъж с дънки и пуловер изскочи от буса и се опита да издърпа олигавените листове от муцуната на Еди, като не спираше да ругае. Изневиделица готичаха и две момчета. Сигурно са стояли до стената на къщата, затова едва сега ги видях. И двамата се заливаха от смях, защото мъжът подскачаше като Румпелшилцхен – онова малко човече от приказката, а това го вбеси още повече.

Юле закрещя и ме оципа нервно по ръката:

– По-големият! Той надничаше преди малко през прозореца на кухнята. А пък русото момче дърпа Еди за гривата...

Е, тези двамата изобщо не ми приличаха на крадци. Тъмнокосият определено не беше по-голям от мен, ако изобщо имаше дванайсет години. Носеше пуловер на синьо-бели ивици и отрязани дънки. Кестенявата му коса беше доста дълга и той непрекъснато я отмяташе от лицето си. Другото момче изглеждаше на години колкото Юле, а косата му беше с цвета на морков.

Мъжът сграбчи Еди за муцуната. Обаче Еди въобще не търпи подобно отношение – можех да му го кажа, ако беше ме попитал... Еди го бутна яко с лигавата си муцуна и мъжът се приземи на дупето си.

– Глупости, Юле! Това не са крадци! – закусках се аз.

Момчетата се спуснаха да му помагат, но изглеждаха още по-глупаво от мъжа. Боричкането им с Еди за листовите приличаше на шантаво състезание по борба. Еди, разбира се, спечели с голямо надмощие. Не минаха и няколко секунди и двете момчета също тупнаха на влажната трева, а Еди дори опита на вкус косата на голямото момче и за късмет, не му хареса. Но пък така обилно го облиза, че изглеждаше като омазано с гел. Да си умреш от смях!

– Нееее, Юле, те наистина не са крадци! Явно са някакви откачалки, объркали са градинската порта със зида на оградата. Каква веселба! Еди ги разби за нула време... А мъжът дори и кола не може да кара както трябва. Мама ще откачи тотално, като види разрушената ограда.

В този момент входната врата на къщата се отвори с трясък и мама с гигантски крачки се втурна към натрапниците. По пижама, моля ви се!

С Юле направо зацвилехме от смях. Със сигурност щяхме да гледаме страхотен екшън!